

Álom hava

forgatókönyv/részletek/

MÁTYÁS KIRÁLY JELENETE

Hórihorgas /végigmegy a jobb oszlopsoron!/:
Mondd meg nekünk, Te, mihez kezdjünk most... magunkra maradván?... – zászlólobogást hall, az oltár előtt egy fehér zászló lobog, fekete hollóval a végén. Az öregek sehol, furcsa csönd van.

Mátyás király: *Hol vagy, fiam?*

Hórihorgas: *Uram, ki lennél?*

A deák megkerüli az oszlopot, a bal hajón kövessük, ahogy közeledik valakihez.

Mátyás király: *Mi lett belőletek? Istenfélő, magyarai népem?*

Hórihorgas /letérdel, meglátjuk a trónon ülő királyt!/: *Uram, ... világot győző, Mátyás király...*

Mátyás király: *Győző?! Ki itt a győző? ... Vigyázó tekintetem egykoron ott vala az ország fölött. S túl azon: az öreg földrészt szándékoztam virágzó kertté tenni... ..Ez lett buzgalmam eredménye... Bár tudtam, bizton tudtam, hogy ez jó: pálos testvéreim előre látták. Mégis, a férfi szív nem nyughatik: tett nélkül élni felesleg! Kard éle köllött akkor is, s mi attól több: egy akarat! De ha volt is, másnapig se tartott. Elernyesztette a latolgatás ördöge! Nem bírta az nemesek szüve. És én szüveket nem tudtam teremteni.*

Hórihorgas: *Elfáradt a magyar a küszködésbe, Uram.*

Mátyás király: *Küszködésbe?! A tunyaságba! Istent pökő fekete gögbe!*

Hórihorgas: *Vótak, akik fáradhatatlanul tették, mit gondoltak... hűséggel... mint az atyák.*

Mátyás király: *Voltak... Mégis, ide jutánk. Ez lenne a Keresztyén Ejrópa... hol senki sem cselekszi, mit ígér. A Mindenható fényétől retteg itt ma mindenki. S mi fájóbb, hogy nincs már pálos magyarhonban... Én fehér hollóim, mért is nem rejtettelek el benneteket a jövődönnek!? Ippog csak a jó pálosokat nem féltém, kik jó Atyaként*

vezettek, királyuk feje fölé világot adtak. ... De ti már azt se tudjátok, kik voltak a fehér vitézek... s mit őriztek! Bezzeg a török tudá, hogy nem Buda várával köll a fejét venni Szent Magyarországnak, hanem a pilisi nagy kolostorral! Az égben is megkönnyezém...

Hórihorgas: *Deák volnék... vesztünket megírni kötelmem.*

Mátyás király: *Magam íratám újra Báthory hollóval a Magyar Bibliát, és rejtegetém az Árpádok hozta szent irományokat... S mi maradt az utókornak íratott könyvtárambú? Az ősi Gesztánkú? Ezredévek magyar örökébú!*

Hórihorgas: *Idővel majd megkerül.*

Mátyás király: *Ébredj, deák! Éltünk kéri ezt, mindenkor! A lelkünk rablák mostanig. Alattomban falatonként tépik, ne érezze e nép, mikor pusztul ki belőle a magyar lélok. Isten mit ér a könyvekben? Azért küzdék a Haza fundamentumáért, a dicső Emberért, hogy idegenszívűek pusztítsák? Ettől több kell!... Állhatatos Szív köll! Pusztíthatatlan Szív!!*

Hórihorgas: *Egy út maradt hát: tiszta, erős lelköket mívelni...*

Mátyás király: *És a többit hozzá! Mindent, amit az élet kér! S még attól is többet!!! Álljon össze*

mindahány lelkes ember és emeljön a haza fölé új boltozatot! Ezt parancsolom!

Hórihorgas: Új boltozatot? Mivel tegyük ezt, dicső királyunk?

Mátyás király: Krisztus urunkkal és az ősök tudásával. Keresd a véneket. Hozd haza külhomból róva írott könyvtárunkat. Hozd haza szétrablott emlékezetünk. De legfőképp az Árpádok óvta Legendáriumot. Emeld napvilágra a sötétbe hullt magyar lelket s meglásd, föltámadánk!

Hórihorgas: A régi hitre támaszkodjunk, Felség?!

Mátyás király: Az aligha lenne elég. Az idő mást kér.

Hórihorgas: Ferenc atya mondá: a sokféle gondolat a hitetlenség fészke.

Mátyás király: Ezt néked köll látnod. Indulj.

Hórihorgas: Merre induljak e kies pusztán, nagy király?

Mátyás király: Akármerre, de vigyázz deák: Mind a szüved akarják! Éhes külszágok uszulnak minduntalan. Nem ismerik az üdvöt Ejropában. Indulj hát.

Hórihorgas: Ttt... talán mégiscsak az atyákat kéne először megkeresni...

Mátyás király: A sacramentumát! Szembe szegülsz a királyi parancsnak?! Kotródj és keress igazakat! ... Minden ember kölletik.

Hórihorgas: De most nincs kivel, uram... / fölnezz/ csak mi maradtunk... – Mátyás eltűnt.

LÁSZLÓ KIRÁLY JELENETE

...díszes cipő jelenik meg a deák mellett.

László király: Deák! ... László király szól hozzád!

Hórihorgas: Uramisten....

László király: Segítő földi karod kérném.

Hórihorgas: Nagy hitű király,... egy... egy porban vergődő lélekét?

László király: Van, hogy mást vél az ember...

László király: ...mást a Teremtő... Tapasztalám midőn a földön időm vala. A király hitét az Isteni Üdvbe vetém, és mégis elbukám.

Hórihorgas: Legerősb hitű, tiszta lelkű királyunk valál, László király!

László király: Tiszta lélek?! Minden tett vérrel írodék, fiam, és én megundorodván a békétlenségtől, bévülre, a szív pitvarába húzódom: ott óhajtám megőrizni királyságom fundamentumát. De az imákból szőtt éjekre véres nappalok virradtak, a

világ csak kért, követelt, királyi pallosom egy percre sem nyughatott. Nincs szív, ki ezt tűri:... és én az égi üdvért eleresztém a földi pallost.

Hórihorgas: Éppen ez: üdvöd erős fénye tette dicsővé Magyarhont, Nagyuram.

László király: Elvakított e fény.... s feledém, mit kér a világ. Feledém, hogy a király üdve: országának oltalma. Míg László üdvét óvtam, feledém a királyét. Magyarhont Jézus szívéhez óhajtám emelni, közben elengedtem a világ mértékét. Vesztemmé ilyképp lett hitem, s bűnömmé erényem.

Hórihorgas: Szent király, ki büntől gyötrődik...

László király: Valami végzetesen elromlott idele a földön.. Isten nevét hazugok kiáltják, a részvét igéje fosztogatók ajkán lobog! Szívet mérgezők regélnek a szeretetről! Elfordult a föld az Ég országtól, s ebben nékem is bűnöm vala. Ezért figyelj most erőst deák: Keresd meg az Árpádok őrizte Csodabaltát és add át a magyarok vezérének.

Hórihorgas: Csodabalta... miféle Csodabalta?

László király: Az Élő Igazságé. Aki a kezében tartja, igaz királlyá lőn. Elég, ha az éle megvillan, egy csapásra pusztul minden ellen, ki magyar földön áll. Fény hull minden álságra s leesnek a szipolyok a Szent Korona testéről. És ezt a baltát egykoron én rejtém el. Vértől és vizálytól véltem megszabadítani a hazát... és mily szenvedést hoztam reá, ó Istenem. A balta nélkül megroppant és szolgalelkűvé vált a magyarság.

Hórihorgas: Balta?! Nem csak a szellem válthatja meg a magyart?

László király: Testetlen álmot, mit vélsz, csupán. Óvó erő nélkül a Jó egy napig sem él.

Hórihorgas: Királyom! Jézus urunkat imádod és baltáért kiáltsz?

László király: A szeretetnek tán nincs foga? Papjaink bűne, hogy feledtették a párdúc lelkű Jézust. Pedig Isten fiának ostora megmutatá: engedni a Rossznak éppoly bűn, mint okatlan vérrel szennyezni kezünk.

Hórihorgas: Mind fölsebzé a szívét, ki kardot őriz benne!

László király: Királyok szent terhe a bűnök vállalása: az összesé. De Csodabalta nélkül mind elvészünk.

Hórihorgas: Nem értlek Uram, mért bízol rám ily nagy feladatot?

László király: Van más, ki hall engem?

Hórihorgas /súgva/: Merre keressem, felség?
László király: Figyelj éberem, imádkozz buzgón:
 és jelet küld a Teremtő.

László király: Olyat keress, aki nem óhajtá a vezérséget. ... Majd az Aranybalta naggyá, erőssé teszi. De ehhez az kell, hogy vezérének vallja mind. Mert, ha a balta pártos emberé lőn, pusztulása léssen az országnak.

Hórihorgas: És van olyan, kit mindenki elfogad vezérnek? Hisz egyikre azt mondják, gyöngé báb, a másakra, véreskezű -, nincs két magyar egy hiten.

László király: Hagyd ezt most. Cselekedni - vétkem okán - most néked kell.

Hórihorgas: Ezért jöttél vissza a kínok világába, kegyes király?

László király: Szótlán nézzem, miként pusztultok?!

Hórihorgas: Én azt hittem, az ember csak a Földön boldogtalan...

László király: Boldogtalan Föld? Elfelejtéd, hová küldé a Teremtő a Szent Koronát? Magyarországot: a Boldogok Országát...

Hórihorgas: Boldogok országa?? Ez? Ez lenne a Boldogok Országát? Ez itt?

László király: Ott nem telik az idő és nem a földön áll a ember.

Hórihorgas /elkesen/: Ilyen volt ifjúságom ... a pergamen susogása, a mécsesek füstje – a kövek kopogása...

László király: Megronthatod a földi élted, a honod is, ... de a Boldogok Országát soha! – eltűnik az oszlop mögött.

ATTILA KIRÁLY JELENETE

Attila király: (Embör...)

A deák lenéz a keze mellé. A havon, a keze mellett kis fafaragvány. (Az előbbi képen még nem volt ott.) Felemeli: egy koronás Jézusszobor, szenesedő fából. Távoli hang szólal meg:

(Embör!) A deák feláll, óvatosan befordul a földetlen oltárszárnyba, útközben elrakja a szobrot. A boltív alól szuszogást hall, halk dobbanások kíséretében. Földig érő, kifeszített színes nevezőnyezetet lobogtat a szél. Előtte ül térdére támaszkodva egy díszes faládán Attila király.

Hórihorgas /suttogva/: Attila apánk... /bizonytalanul/ Etele... Átil...- letérel, fejet hajt.

Attila király: Kései fiaim, kik nevem se ösméritek... mifélek lönnétők? - villantja szemét a többiek irányába.

Hórihorgas: Rabok vótunk. De mert fia született, hazaengedett a török szultán.

Attila király: Haza? Haza, hun otthonában rab a nép?!

Hórihorgas: Ezt szenvedjük régóta.

Attila király: Ti vétkeitek.

Attila király: Hha! Férfiak valátok, ti feleltek a rabságért is!

Hórihorgas: Mindenki ellenünk van, északról a...

Attila király: Hha! Mindég így volt. De csak a barmokat vágja földhöz az élet!

Hórihorgas: Igaz... Mi sem váltunk főnixmadárrá...

Attila király: Valaha magunkhon emeltük a világba szórt népeket, most meg mi hódolánk istentelen rablóhordák előtt, kük münket nyuvasztanak?! Vakon botorkál Nimród ősapánk maradék népe!?? Var, hun, kus, magyar véreim egy marék kölesért egymást marják kínjukban, akár a tetves ebek! ...Fiaink szüvét tépik, fejüket porba tapossák és még nyögni se mer!!! Ez nem lehet!!!! Estvélig kék kiírtani az ilyet.

Hórihorgas /összekuporodik/: Segíts, Nagy Király!

Attila király: Nincs segítség... Elrejtett a Nagy Égi Király.

Hórihorgas: Úgy tűnik, ma mást kér a Föld, s mást az Ég.

Attila király: Egyet kér jó ideje: minden rossz megéltét, az Egyetlen Igaz uralmaig.

Hórihorgas: Nem egészen értem, Nagyuram...

Attila király: Elég, ha tudod. Nem értheted: nem vagy béavatott. A ti üdötökben nincs Párduc

lélők, nincs Királyi beavatás. Csak a veszejtő Nagy Fekete Üdő.

Hórihorgas: *Ez azt jelenti... hogy végünk van?*

Attila király: *Nem a te dógod ezzel számóni! Aki teszi dógát, Isten kegyeltje. De a hűtelenek elveszejtetnek! Mind, egy szálíg! Rajtad a sor, köznép.*

Hórihorgas: *Magad mondád: én nem értem a világot!*

Attila király: *Elfelejtettétek, magyarok, ki által felel idele a fölső világ?! El, a Mindenek Urának adott szent kötelmet!!*

Hórihorgas: *Alig vagyunk és egyre vakulóbb szívvel...*

Attila király: *A Napnyugati világ pusztultáig sokszó lészünk kevesek.... De tudásunk az Egy Élő Istené. Pusztíthatatlan.*

Hórihorgas: *S ha... átok bír le bennünket?*

Attila király: *Fejetök fölé örök éjjelt hazudnak, s vélitek, nincs Nap?!*

Hórihorgas: *Igaz tehát! Ezt érzem bévül szüntelen, de nem bírom... kifordítani... nem látom, mivel tehetnék...*

Attila király: *Hol karddal, hol kegyelemmel. Jézus király igazával. Megmutattam: Róma a lábam előtt térdepött, /es/ mégis megfordítám győzhetetlen seregem... Mert ami uralmamban vagyok, az szeretetemben vagyok.*

Hórihorgas: *Úristen! Hát ez okán vóna minden nyomorúságunk? Bünné érett vóna bennünk rabtartóink bűne?*

Hórihorgas: *Ezért levénk gyűlölködők és mindennel ellenek!?*

Attila király: *Ne roskadj. A legnagyobb erőt kérd segítőül. A hosszú időt.*

Hórihorgas: *Azt mondod, várjunk?! Mindég csak várni? Hagyni, hogy pusztuljon minden tovább?*

Attila király: *Tudd! Ami soron van: lebíthatatlan. És mégis meg kő bírní! ... De nem féregként! Amit megtehetsz: tanítsd meg népünket erőben várni. Magyarai módon: Igazságban. Mozdíthatatlanul.*

